

Lumina Sibiului

Foaie săptămânală pentru

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an Lei 40.—
Pe o jumătate de an „ 20.—
Pe un pătrar de an „ 10.—

— Un număr 1 Leu. —

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Redactor responsabil: Preotul Iosif Trifa.

se primesc la administrația din strada Mitropoliei Nr. 45

PREȚUL ANUNTELOR

Un șir petit 3 Lei pentru odată, dacă se plătește în avans. Alte
ori se dă rabatul cuvenit.

Roadele Duhului.

Acum Duminecă avem praznicul pogorării Duhului sfânt, iar apostolul Pavel în a sa epistolă către Galateni (5, 22) scrie că «roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelungă răbdarea, credința, blândețea, înfrânarea poftelor». Față de aceste, apostolul spune că roadetele «trupului» și ale păcatului sunt: «desfrânările, slujba idolilor, vrajbele, svezile, zavistiile, gâlcevele, împăcherile, bețiile».

Creștinilor! Ispitiți-vă și căutați pe cari din aceste două feluri le aveți în sufletul vostru și în purtările voastre. Românilor! Cercetați-vă și spuneți pe cari din aceste două feluri le aveți în casa voastră și în țara voastră. Se pare că le avem în cele mai multe locuri pe cele din urmă. Avem «desfrânările» cari au făcut din unele orașe și sate adevărate Sodome. Avem «slujba idolilor»: lăcomia de a face «câștiguri», bani și plăceri. Avem apoi din belșug în politică, în orașe și în sate: «vrajbele, zavistiile, împăcherile».

Să îngenunchem dar în praznicul Duhului și să cerem pogorârea focului sfânt și curățitor peste noi și stările noastre: Duhul adevărului vino și te sălășluiește la noi! Duhul dreptății, pogorâre între noi ca să te simțim toți pe tot locul! Sălășluiește-te la noi și între noi, Duhul înțelegerii și pune capăt cumplitelor certe și desbinări dintre frați! Pogorâre Duhul «înfrânării poftelor» și trezește în oamenii de azi dorul după o viață mai curată, mai sufletească, trezește dorința sfântă după înălțimile curate ale virtuților evanghelice! Duhul înțelepciunii și temerii de Dumnezeu, înțelepțește-ne pe toți ca să înțeleagă toți că numai pe temelie de piatră a credinței și moralului au putut neamurile clădi mărirea statornică.

Vino Duhul dragostei de aproape și ia cuțitul lăcomiei din mâna și inima celor «pândesc pe văduva și săracul», ca să facă câștig din lipsurile lor. Te așteptăm și pe Tine Duhul muncii creatoare, să vi, să te sălășluiești în aceste vremuri și între acești oameni, cari «numai banul îl vânează și câștigul fără muncă» (Eminescu).

Și acum în urmă pentru Tine îngenunchem Duhul învierii și primenirii oamenilor și moravurilor! Vino focul Duhului curățitor și curățește aluatul cel vechiu și ne dospește «aluat nou» și «frământătură nouă»!

Puterea bisericii naționale.

— Vizitațiunea canonică a I. P. Sfințitului mitropolit Nicolae în Secuime. —

La Sfântul Gheorghe, în Treiscaune, se înnoie biserica ortodoxă și sfințirea ei a fost îndeplinită de însuși Părintele mitropolit Nicolae. Praznic de rară însușire religioasă și națională pentru poporul românesc din Secuime, chinuit atâtea veacuri de asuprelile străinului vrășmaș și lovit fără milă mai ales în cursul războiului. Trebuia acum să li-se dea o dreaptă răsplată de recunoștință celor ce au stat împotriva tuturor ispitelor și umilirilor, iar celor ce au căzut sub lovituri, amenințări și silă să li-se ajute ca să se ridice iarăș. A și făcut-o din belșug Părintele mitropolit.

Din Sibiu a plecat însoțit de asesorii consistoriali, de diaconi și corul seminarului teologic, ca slujba religioasă să fie cât mai înălțătoare. La sfințirea bisericii a fost acolo și corul școlii normale «Andrei Șaguna» din Sibiu, ca să înalțe și mai mult măreția praznirii bisericești și prin cântecele dela concertul de seara să trezească mândria sufletului românesc în acel colț de pământ, gata să se înstrăineze cu totul sub stăpânirea ungurească.

A fost la Sf. Gheorghe o sărbătoare bisericească și națională românească cum n'a mai văzut alta acel ținut. A zguduit adânc sufletele, a trezit nădejdi nouă și a întărit încrederea în puterile românismului, ce învie acum din nou prin toate mijloacele: biserică, școală, armată, administrație și prinde stăpânire tot mai largă.

Sunt greutăți și piedeci multe în calea reinălțării românismului de acolo. Dar cu pricepere și stăruință nepregetată pe încetul va fi iarăș românească viața acelor sate multe, cari și-au pierdut limba, portul și uneori și obiceiurile, păstrându-și întreg numai sufletul legat cu credință de biserică ortodoxă românească. La altarul acestei biserici să strâneau să se închine bieții oameni și atunci când nu înțelegeau o vorbă din slujba ei. Aici își găseau mângâiere și întărire. Iată aici stă puterea tainică a bisericii naționale: ea a păstrat sufletul curat și românesc și atunci, când toate celelalte legături cu neamul erau pierdute pentru Românii din Secuime.

Dela Sfântul Gheorghe Părintele mitropolit a cutreerat 18 zile de-arândul toate satele din protopopiatul Treiscaunelor, făcând slujbe și cuvântând mulțimii despre Hristos și învierea națională. A fost primit pretutindenea cu alai mare, cu cântece de bucurie, cu flori și cu lacrimi de acei ce nu mai văzuseră vlădică românesc. Și su-

fletul oamenilor s'a trezit de nou mândru și plin de nădejde. Dacă bătrânii nu-și vor mai învăța limba uitată, cu atât mai frumos spor fac copii de școală. În Doboli o copilă de 9 ani, care înainte cu 2 ani n'a știut o boabă românește, spune frumos cuvinte de bun venit Părintelui mitropolit, în apropierea căruia se simte fericită ca și copii binecuvântați de Hristos. Alții cântă și joacă românește, spun poezii și alte lucruri de învățătură și frumoșețe românească.

Mai greu este pe satele unde nu-i nici preot nici învățător român. Singura dorință cu care cădeau înaintea I. Preasfinției Sale bieții oameni era să le trimeată preoți, ca să-i lumineze și să-i învețe. Prin biserică s'au ținut în trecut, de chinuri și de biserică mai ales își leagă și nădejile din viitor.

Nu de politică multă le arde oamenilor la țară. Cultură, lumină și bună îndreptare cer ei, pe care numai biserică și școală le poate da. Pe aceste două și pe slujitorii lor să-i înzestreze oblăduitorii țării cu puterea de lipsă ca să-și poată îndeplini apostolatul.

Repausul de Duminecă.

S'a început de-abinele sfânta muncă a câmpului. Lucrează pământul și soarele. Se umple de viață lumea întreagă. Plugarii, ca albinele ies la munca câmpului, ca să agonisească pentru ei și pentru toți oamenii pâinea cea de toate zilele.

Orice zi pierdută e o pagubă și un păcat. Cine nu seamănă primăvara, n'are ce culege toamna și e amenințat să peară de foame. Cine seamănă pleavă și sămânță seacă, se va osteni în zadar. Munca câmpului e ocupația noastră de căpetenie. Pământul simte mâna harnică a celui ce-l răscolește și-l răsplătește. Înainte de începerea muncii de câmp, plugarul român, ca bun creștin s'a curățit de păcate și s'a cuminecat în Păresimi și a stropit cu apă sfințită sămânța înainte de a o închide în pământ. Sămânăturile trebuiesc mereu plivite și îngrijite, ca să nu le năpădească buruienile rele. Cine lasă burueana lângă firicelul bun, va vedea că răul apucă putere și năbușește firicelul. Țăranul are veșnic sub ochii săi pi'dă despre puterea năravurilor rele din sufletul omenesc.

După șase zile de muncă urmează ziua odihnei. Odihna nu e lene ci schimbarea ocupației. Se odihnește vita omului și servitorul și muncitorul sărac.

Când Evreii erau în umbra Piramidelor din Egipt, în robia lui Faraon, n'a-

veau zi de odihnă, ci roboteau de dimineața până seara, din tinerețe până la bătrânețe, bărbați și femei. Iar când au eșit din robie, le-a poruncit Dumnezeu prin Moise, să ție odihnă Sâmbăta, în semn că nu mai sunt robii lui Faraon ci robii lui Dumnezeu, iar cine are pe Dumnezeu stăpân, acela e slobod.

Și s'a păstrat această lege până în ziua de azi cu deosebirea că creștinii țin ziua Duminecii, ziua Invierii lui Hristos.

Abateri s'au mai făcut mai târziu, dar în țările credincioase, ziua Duminecii se ține cu mare sfințenie. Cei ce au umblat prin America, își aduc aminte că lumea umple de trei ori bisericile, unde se cântă frumos și răsună glasul preoților ca al prozilor de altă dată.

Acolo nu se petrece, nu se joacă, nu se benchetuește. După biserică muncitorii de fabrici ies Dumineca la plimbare prin păduri, în parcuri cu verdeață, unde muzicele cântă și desfătează publicul.

Nici un gheșeft nu se face Dumineca, zile de lege și daraveri oficiale nu se îngăduie, în ziua când omul e om și peste el e stăpân numai Dumnezeu. Poliția priveghează și pedepsește aspru pe cei ce calcă legea și strică Dumineca.

Și la noi Dumineca, în unele locuri, încă e cinstită ca o zi sfântă. Toată lumea merge la biserică dimineața, ascultă coruri de cântăreți și predici luminătoare. După amiază copiii vin la școală, citesc, spun poezii, spun cum au petrecut săptămâna, merg la scaldă. Cei mai mari fac exerciții de pompieri ori învață cântări. Bărbații se strâng la umbra unui pom și citesc gazete, sfaturi gospodărești, rânduiesc trebile obștești.

Dar sunt și sate unde soarele nu răsare și lumea face din ziua Domnului o zi pentru desfătarea diavolului. Câte un cârciumar deschide grajdul diavolului și cheamă oamenii să-i lege la iesle, să-i cuminece cu băutura blăstemată, care preface omul în toată firea într'un dobitoc și într'o feară. Ușile temniței se deschide băutura cârciumei. Dușmăniile, desfrânările, bătăile și caliciile de tot felul se ațâță Dumineca, unde nu e preot și învățător, unde nu e primărie la locul ei, iar ceilalți gem în întunec. Se cunoaște ce oameni are un sat văzându-i cum cinstesc ziua Duminecii.

Să vă fie aminte, oameni buni, și să nu mai rădă diavolul de noi!

Să ne bucurăm noi cu Dumnezeu împreună, că vine dar de sus și de jos se înalță cântare de mărire și purtare de creștini adevărați. T. S.

FOISOARA.

Deșteaptă-te, patria mea!

(Scrisă de Alecu Russo din Moldova acum 80 de ani)

Care e mai mândră de cât ține între toate țările sămănate de Dumnezeu pe pământ? Care alta se împodobește în zile de sărbătoare cu flori mai frumoase, cu grâne mai bogate?

Verzi sunt dealurile tale; frumoase sunt dumbrăvile și pădurile spânzurate pe coastele tale; limpede și dulce e cerul tău; munții tăi se înalță trufași în văzduh; râurile ca un brâu pestrițat ocolesc câmpurile; nopțile tale farmecă auzul... Pentru ce e zimbetul tău așa de trist, mândra mea țară?

Multe și frumoase turme pasc văile: soarele milostiv ajută să rodiască brazda; mâna Domnului te-a împodobit ca pe o mireasă; livezile tale cele întinse sunt smălțuite cu flori felurite și îmbelșugarea varsă

Răvaș politic.

Alegeri parțiale de deputați au fost acum Duminecă și Luni. S'a dat luptă îndârjită pe tot locul și au eșit liberalii în Zărnești, Ceica, Borosineu, iar partidul național în Târgu-Murăș, Teleagd. La Aleșd s'a declarat balotaj între un țărănist și un liberal.

Ministrul de finanțe, V. Brătianu, a plecat la Paris pentru îndreptarea afacerilor bănești ale țării și câștigarea unui împrumut din afară. A și intrat în pertractări cu câteva bănci cari să ne dea împrumutul. Se așteaptă și sosirea ministrului președinte I. Brătianu, care dela Genova s'a dus pe la Paris. Dar mai presus de toate: **Țara așteaptă să vadă ispravă și rânduială** căci sunt câteva luni de când a venit la cârmă noul guvern și nu simțim aproape nici o îndreptare. O gazetă care nu face politică de partid («Universul») scrie cu multă dreptate că așa minuni dintr'odată n'am așteptat și nu putem aștepta nici dela acest guvern, dar totuși ceea ce a făcut până acum e prea puțin. «Nici afacerile bănești, nici cele economice nu s'au mai îmbunătățit, iar speculanții dela instalarea guvernului liberal încoaci par'că s'au făcut mai îndrăzneți și mai mulți ca ori când. Corabia țării plutește pe aceleași ape»...

Sunt acestea adevăruri de cari guvernul trebuie să țină samă și să vadă mai mult și mai stăruitor de afacerile țării și îndreptarea lor decât de «interesele» și «afacerile» de partid.

De deschiderea extraordinară (înainte de termenul dat) a parlamentului încă s'a vorbit zilele trecute. În această ședință a parlamentului ar fi fost să și țină Brătianu dare de seamă despre mersul sfatului dela Genova.

Dar această deschidere nu se va face pentru că opoziția și așa nu ar lua parte, iar până la toamnă când se va deschide parlamentul se vorbește și se nădăjduiește că va fi pace și împăcare politică între partidul național și partidul liberal.

Din lumea mare.

Pregătiri pentru sfatul dela Haga au început a se face. America a declarat că nici acolo nu va lua parte pentru că nu vrea să recunoască pe boșevici și regimul lor. «Noi, zic americanii, nu putem avea nici o legătură cu Rusia câtă vreme în aceea țară nu este un guvern responsabil către poporul rus și pus în slujbă de acest popor».

Dealtcum și sfatul dela Haga ca și peste tot pacea Europei și a lumii atârnă dela înțelegerea sau neînțelegerea Alianților. După perdele, între Alianți sunt fel de fel de râvniri și întreceri bănești, economice și dacă acestea se vor putea limpezi atunci vom avea pace mai îndelungată. Lucrul acesta îl adeverește și faptul că la Paris se ține acum:

Sfatul marilor bănci din lume. Mulți spun că acest sfat va putea face mai mult pentru pace decât Genova și Haga. Și au dreptate pentru că și la Genova îndărătul sfatului au fost băncile și petrolul, afacerile bănești și economice.

La 31 Maiu Germania trebuie să plătească Franței rata de 50 milioane în aur ca despăgubire de războiu. Acum la rândul plății Germania s'a cam codit să nu plătească, dar Franța a spus respicat că îndată ce nu-și plătește rata va ocupa o parte din Germania. La asta Nemții au deschis punga să plătească ceea ce au stricat în războiu.

Rugăciunea zilnică.

Un creștin se deprinsese ca ori de câteori se ruga lui Dumnezeu să pună câte o nucă într'un vas anumit ca să poată ști oricând cât de mult și de câteori anume s'a rugat lui Dumnezeu.

Intr'una din zile gândindu-se el la numărul cel mare al nucilor, care însemnau tot atâtea rugăciuni către zidulor a toate, auzi el o voce, care-i zicea în șoaptă:

— Sparge nucile și vei ști că numai acele, al căror miez va fi bun, îți vor arăta acele din rugăciunile tale, care au fost bine primite și plăcute lui Dumnezeu.

Fără zăbavă începu creștinul nostru să spargă nucile și să le cerceteze, miezul cu multă nerăbdare.

Spre marea lui mahnire sufletească nu găsește decât o singură nucă cu miez bun și sănătos; toate celelalte aveau miezul negrit și viermănos.

Creștinul! Câte din rugăciunile tale zilnice sunt făcute în așa fel încât să fie ascultate și plăcute lui Dumnezeu?!

bogățiile sale peste câmpii... O bogata mea țară, pentru ce gemi?

Dunărea bătrână, biruită de părinții tăi, îți spală poalele și-ți aduce avuții din ținuturile de unde soarele apune; vulturul din văzduh cată la tine cu dragoste, ca la pământul său de naștere; râurile cele frumoase și spumegătoare, pâraiele cele repezi și sălbatice, cântă neîncetat mărirea ta... O țară jalnică, pentru ce fața ta ți-e îmbrobodită în negru?...

Nu ești frumoasă? Nu ești bogată? N'ai fii mulți la număr cari te iubesc? N'ai cartea de vitejie a trecutului și a viitorului tău înalta ta?... Pentru ce curg lacrimile tale?...

Privește: dela miazăzii și dela miazănoapte și dela apus popoarele ridicându-și capul... Gândirea se ivește luminoasă pe deasupra întunecului... gândirea ce zidește și credința ce dă viață... Lumea veche cu păcate se prăvălește și pe-ale ei dărâmaturi se înalță libertatea! Deșteaptă-te! Deșteaptă-te patria mea!

Cântecul sămințelor.

Hai, flăcăi, cu toții, haide, lăsați somnul! Că pe câmp azi plugul și l pornește Domnul; S'a venit Săn-Petru și dansul să vadă... Un inger îndeamnă boii de zăpadă, Și pe unde trage brazda lui Prea-Sântul Pantilică de aur pare că-i pământul, Iar pe luciul brazdei stând după cormană Precesta aruncă scumpa sfânta mană, Ș'aruncând se roagă Fiului Prea-Sântul; «Binecuvăntează, Doamne, tot pământul Fă să fie albă lumea cum e raiul, Cât omul să crească lugerul și paiul; Mai nenumărate ca firele ierbii Fă mândrele spice, iar la vară 'n ierbii Adună-le, Doamne, grămădește snopii, Clăile să crească mai sus decât plopii: Să-și aibă tot omul codrul lui de pâne, Să-și aduc'aminte de tine, Stăpâne!» Hai, flăcăi, cu toții, haide, lăsați somnul! Să pornim la lucru; ne-ajută și Domnul!

D. Anghel.

POGORÂREA DUHULUI SFÂNT.

«Și dacă s'a împlinit ziua Praznicului a cincizeci de zile, erau toți Apostolii împreună adunați la un loc. Și s'a făcut fără de veste din cer sunet, ca de o suflare de vifor ce vine repede: și a umplut toată casa unde ședeau. Și li s'au arătat lor limbi împărțite ca de foc: și au șezut pe fieștecarele din ei. Și s'au umplut toți de Duh Sfânt, și au început a grăi într'alte limbi precum le da lor Duhul a grăi. Și erau în Ierusalim locuitori Iudei, bărbați cucernici dintru tot neamul ce este sub ceriu. Și făcându-se glasul acela, s'ou adunat mulțimea și s'a iurburat, căci auzia fieștecarele pe ei grăind în limba sa. Și se spăimântau toți și se mirau zicând unul către altul: Au nu sunt aceștia ce grăesc toți Galileani? Și cum noi auzim fieștecarele în limba noastră întru carea ne-am născut grăind măririle lui Dumnezeu...» (Faptele Apostolilor 2, 1—8).

«Fiți cu duhul arzând, Domnului slugind, întru nădejde bucurându-vă, întru năcaz răbdând, întru rugăciune stăruind...» (Romani 12, 11, 12).

«Că oricâți cu Duhul lui Dumnezeu se poartă aceștia sunt fii lui Dumnezeu» (Romani 8, 14).

«Au nu știți că sunteți casa lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu lăcuște în voi» (I Corinteni 3, 16).

«Cugetul trupului este moarte, iar cugetul Duhului vieață și pace» (Romani 8, 6).

«Prin Duhul sfânt izvoresc izvoarele darului, care adapă toată făptura spre rodirea de vieață». «Prin Duhul sfânt este îndumnezeirea tuturor, bunăvoința, înțelegerea, pacea și binecuvântarea» (din cântările bisericii).

«Doamne și Stăpânul vieții mele, Duhul trândăvirii, al grijii de multe, al iubirii de stăpânie și al grăirii în deșert nu mi-l dat mie. Iară Duhul curățeniei, și al gândului smerit, al răbdării și al dragostei dăruiește-l mie slugii Tale».

Mare putere și mare schimbare a adus apostolilor pogorârea Duhului Sfânt. Pescarii cei neînvațați se umplură de înțelepciune și curaj. Înainte de pogorârea Duhului sfânt erau slabi și fricoși. «Ședeau cu ușile încuiate pentru frica iudeilor», ba apostolul Petru se lăpădase chiar numai de frica unei slujnice. Și iată-i acum după pogorâre vestesc și predică fără frică pe «Isus Nazarineanul» în fața unui popor de mii de oameni. Sfântul Duh le-a dat apostolilor tăria, însuflețirea, înțelepciunea și râvna cu cari au cucerit o lume întreagă, răbdând lipsuri, batjocuri, ocări, prigoniri și moarte pentru Hristos.

Creștinilor! Duhul care s'a pogorât peste apostoli se pogorâ și peste noi. Acest Duh ne întărește, ne încălzește, ne luminează și pe noi. Duhul sfânt s'a arătat în chip de foc căci «precum focul cel pământesc preface lutul cel moale în vas vartos, așa și focul sfântului Duh, când cuprinde un suflet, îl face mai tare decât ferul, așa că păcatul nu-l mai poate strica» (Ioan Gură de aur). Duhul sfânt este și lumină «pentru că omul pătat cu întunecimea păcatului prin darul sfântului Duh se face mai luminat și mai strălucit decât soarele» (Ioan Gură de aur). Duhul sfânt este Dumnezeu de o ființă și de o putere cu Tatăl și cu Fiul, așa precum zice cântarea bisericii noastre: «Duhul sfânt este lumină și de lumină dător, vieață și de vieață dă-

tător, Dumnezeu și îndumnezeitor, foc care porcede din foc. Izvor viu și înțelegător, Duhul înțelepciunii, Duhul înțelegerii: bun, drept, stăpânitor, curățitor de păcate» (Hvalita praznicului).

Am zis că acest Duh se pogorâ și peste noi ca oarecând peste apostoli. Să luăm aminte: trebuie să știm cum să-l primim, adică cum să ne purtăm ca să-l primim. Să luăm pildă dela apostoli cari se retrăseseră din vârtejul lumii și al păcatelor și așteptau coborârea Duhului «cu un cuget în rugăciune și în cerere» (Faptele Apostolilor 1, 14). Retragerea din păcate, rugăciunea, curățenia și așteptarea sufletească: iată purtările cele bune peste cari se pogorâ darul sfântului Duh. Și încă ceva: darul Duhului sfânt trebuie să ne schimbe și pe noi așa precum i-a schimbat și pe apostoli. Darul Duhului trebuie să aprindă și în noi o însuflețire, o căldură, o râvnă statornică pentru Hristos. Focul Duhului sfânt trebuie să aprindă și să ardă neîncetat spinii și pădurea păcatelor din ogorul sufletului nostru.

Ascultați cum ne învață despre aceasta apostolul Pavel.

«Iar voi, zice apostolul, nu sunteți în trup, ci în Duh că Duhul lui Dumnezeu lăcuște în voi... «Iar de lăcuște întru voi Duhul, trupul dar este mort pentru păcat». «Drept aceea fraților, să viețuim Duhului, că de veți viețui după trup (adică după

patimile noastre) veți muri; iar de veți omorî cu Duhul faptele trupului, (patimile) veți fi vii» (Romani cap 8, 4—14).

Iată vedeți, apostolul Pavel ne spune și ne învață apriat că darul și focul Duhului sfânt trebuie să ne curețe de păcatele noastre. Darul Duhului și primirea Duhului înseamnă că trebuie să purtăm luptă neîncetată cu patimile și păcatele noastre ca să le biruim și să le scoatem din vieța noastră.

«Litera omoară iară Duhul face viu» zice ap. Pavel (II Corint. 3, 6) și unde patimile și păcatele stăpânesc pe om acolo — chiar dacă se fac toate rugăciunile și se țin toate posturile — este numai «litera», dar nu «duhul» care îl face «viu» pe om, adică gata de luptă și de jertfă pentru Hristos și sufletul său.

Creștinilor! Biblia ne spune că prorocul Ilie — când s'a suit la munte să descopere pe preoții cei mincinoși a lui Val — a făcut mai întâi locul de jertfă, a pus jertfa pe el, a turnat de 3 ori apă și apoi s'a rugat pentru focul din cer, care s'a pogorât îndată și a aprins jertfa.

Ridicați și voi în inima voastră loc de jertfă, junghiați pentru această «jertfă de ardere» patimile și păcatele voastre, stropițile cu apa lacrimilor părerii de rău și apoi nu vă îndoiiți: focul duhului sfânt se va pogori peste voi și se va sălășui în sufletele noastre.

I. Tâlcuitor.

Din nou coboară-te 'ntre noi, Isuse...

Din nou coboară-te 'ntre noi, Isuse,
Căci iarăși turma ta e rătăcită,
Și iar se 'ntinde noaptea cea cumplită
A vechii uri, de Tine-atunci răpuse.

O, Vino, iubitorule de oameni,
In sufletul bătrânei lumi să sameni
Din nou credința cea mântuitoare...

Cunoaște-l-vom? Pleca-vom fruntea oare
Când întinzându-și mâinile amândouă
Asupra-ne, va zice: «Pace vouă!»

A. Vlăduță.

Duhul sfânt s'a pogorât în chipul limbilor de foc pentru a-și vădi astfel natura și puterea. Focul curăță și mistue focul Duhului sfânt curăță rugina păcatelor de pe sufletul omului. Focul luminează: razele de foc ale Duhului sfânt înlătură întunecul neștiinței ce învălue întreg pământul și face să se reverse ziua de lumină a credinței. Focul încălzește: flăcările Duhului sfânt topesc gheața rece sub care stau incremenite sufletele oamenilor și aprind pretutindenea focul dragostei de Dumnezeu și oameni.

De vorbă cu un țaran cuminte.

I.

Nenea Nicolae, judecat după față, ai crede că e de 40 de ani; capul alb, ca «oaea», l-ar scoate ceva peste 60. De fapt n'are numai 52. Așa e nenea Nicolae, țaran vecinic tânăr, sănătos și la trup și la minte.

Măestria scrisului a învățat-o de silă, în «cătane». Trebuia să scrie «carte» mamei sale și nu știa, se ruga de cineva, dar acela nu scria așa cum cerea inima lui. Și s'a hotărât să nu mai scrie acasă, până nu va

ști scrie el însuși. După o lună a scris, dar a mers greu prima încercare. De aci înainte a mers tot mai bine, până a ajuns de scria mai frumos decât «notarășul».

Din școala de suboficeri a eșit «câ-prar» și s'a eliberat «filâr».

În satul său, căuta totdeauna să stea de vorbă cu oameni dela care putea învăța ceva. De multeori mamă-sa îl întreba supărată, că de ce zic oamenii că-i «fălos»? Pentru că nu mă mestec în gunoaie — răspundea scurt feciorul.

S'a căsătorit după plac. Și după asta numai ceva mai avea pe suflet — nu știa cânta la sfânta biserică și Doamne cum îl trăgea inimal Dorința asta a spus-o preotului și învățătorului, asta a fost pela «Trei sfinți», și în ziua «Invierii» Nicolae a cântat în sfânta biserică cu glasul său de priveghitoare «Ingerul a strigat»... încât tot satul a rămas înmărmurit.

Soartea lui Nicolae s'a hotărât, la alegerea următoare a fost ales primarul satului.

A dat și peste nenea Nicolae, ca peste toată lumea, primejdiile războiului, dar s'a întors acasă sănătos. A luat parte la marea adunare dela Alba-Iulia, ținută în 1 Decembrie 1918. Aici a fost la largul său, a cântat: «Hai să dăm mână cu mână»... și-a strigat din tot sufletul, cât la luat gura: «Trăiască România-Mare!» Acum își vede în liniște de frumusețea sa gospodărie, dat și el la o parte de alții mai «hangosi» și mai «ocoși». Un glas tainic parcă-i șoptește: «solia oamenilor cumiți o să vină iarăș, mai târziu». Li va chema vremea și patria.

Asta e pe scurt povestea unui om ce s'a ridicat prin «sine însuși».

II.

Întâlnesc des în orașelul nostru pe nenea Nicolae. Schimbăm câteva vorbe și... p'aci fie drumul! Odată aveam chef de mai multă vorbă. Bine, nene, zic eu, văd că ai rămas tot cel vechiu, cuminte și cumpătat, dar... dar nu mai ești vesel ca odată! Vesel? Și mă înțepă cu privirile ca cu două ace, acestea-s vremuri în care sufletul meu de român trebuie să fie vesel?! Credeți că noi, cei dela sate n'avem inimă și suflet înțelegător? Ce vezi, ce auzi, dar mai cu seamă ce cetești astăzi au darul veseliei? Aceste *nărozii* scrise negru pe alb, au darul să mărească prăpăsiile între frați, în loc a ne iubi unii pe alții și a mărturisi toată suflarea românească într'un singur gând. Să ertăm toate pentru inviere... și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi... ne învăță cântările învierii Domnului; și tot așa ne sfătuește și bunul nostru Rege. Dar domniile noastre par că s'urzi, se ceartă ca laeții. Ba ce e mai rău, vin și cu «politica» lor, ne învrăjesc și pe noi. Apoi, pot eu să fiu vesel, când pentru că nu se pot înțelege «domniile», trebuie să sufere țara întreagă?!

III.

Bine, nene Nicolae, vezi d-ta, eu nu sunt gazetar, dar totuș aș vrea să scriu la gazetă, cum cum văd sătenii noștri cumiți situația, judecând după stările dela sate. Noi, cești dela orașele, credem, că încetul cu încetul, iarăși o să ajungem la oarecare rânduială. Ba avem nădejde la Dumnezeu că în câțiva ani să venim cu totul în ogașă. Bine-ar fi — zise nenea Nicolae — eu unul am puțină nădejde că voi ajunge zilele acelea. Nu vezi d-ta, că nu mai ascultă nime nimic, fiecare «măciucaș» crede că și el poate fi primar. Notarășul e «imbuznat», că cu învățătura lui n'a ajuns la *plasă*, ori la *prefectură*. De primește vr'un ordin că trebuie să lucre, isbește cu pumnul în masă, inhoalbă ochii, tușește și-apoi apăsând vorba și uitându-se cordiș la ordin, zice: asta încă e un «bou». Și când te gândești că a fost lăpădat din slujbă pe vremea ungușilor, astăzi mai poți vedea și minunea, să ajungă *ministru* în România-Mare! Trage simbrerie grasă și *cântălăria* stă toată ziua încuiată; își lucră moșia cu nevoiașii și cu văduvele, apoi tragi nădejde, că o să venim în ogașă!!

Înainte, *fruntea satului era primar*, comitetele comunale gemeau de frunțași.

De venea o poruncă dela mai marii noștri, o îndeplineam fără a zice nici «cârc». Astăzi au ajuns la cârma satelor, în multe locuri, cine-a dat Dumnezeu. *Democrația* asta a dat la o parte frunțași și la cârma satului a ajuns până și acela ce odată scotea caii. Să fură banii din lada satului, cassarul și notarășul să plimbă liberi prin sat, iar oamenii trag cu ochiul și zic în batjocură: «așa-i în România-Mare»!

Ei, și cine crezi d-ta că-i de vină la toate acestea?

Păi cine să fie, «guvernul». Nu vede guvernul ticăloșia în care am ajuns?!

Spusuați și vre-odată? Dapoi acolo-i comitetul, spună-i.

Dar spunea i că comitetul nu-i *acătărea*. Eu nici nu aflu vinovat guvernul, ci pe d voastră, pe frunțași. Dacă d-voastră va-ți strânge rândurile, a-ți cere ajutorul preotului și-a învățătorului, nu cred că n'ați isbuti să faceți rânduială în sat și fără guvern! Și dacă s'ar lucra așa în toate satele, cu tragere de inimă, cu dragoste — fără gânduri ascunse, — eu cred că am ajunge la rânduiala de mai înainte, mai iute de cum credeam.

Când vă vin *domniile* cu politica, ascultați i și pe unul și pe altul, uitați vă la om și la trecutul lui, nu vă uitați la «*nemofenii*» și la făgădueli — nu îmbrățișați de odată pe oricine, ci gândiți-vă z le întregi, cum ar eși lucrurile mai bine și pentru d-voastră și pentru țară. Faceți numai o lată așa și o să vedeți că nu vă mai învrăjesc domniile cu *politica* lor.

Hăm... Zău ai zis ceva! Și se uită nenea Nicolae la mine, lung și gânditor...

I. Delasăcaș.

Plantele de leac (medicinale).

Cu numărul de azi vom începe să publicăm rubrica aceasta, pe care vă rugăm, iubiți cetitori, să o cetești cu băgare de seamă număr de număr — căci puteți avea mari foloase — dacă veți urma întocmai sfaturile noastre. Nu spunem aci lucruri nouă nici necunoscute, ci vă atragem luarea aminte asupra unor bogății — *plantele de leac*, pe lângă cari trecem fără să le băgăm în seamă. Fiecare din aceste plante (burueni) e o cunoștință veche a voastră. De frumusețea lor de câteori nu v'ați bucurat deodată cu sosirea primăverii și în mirosul lor plăcut de câteori nu v'ați odihnit trupul istovit de munca grea a verii. Aceste plante nu cresc numai ca să ne desfătăm în mirosul frunzelor și florilor lor, ci ele conțin și puteri ascunse, cari vindecă boli și răni, a'ină dureri și suferințe trupești. Oare nu vă aduceți aminte, cum până nu de mult apăreau babele și vrăjitoarele satelor noastre cu săcuțele pline de ierburi, ca să aline vre-o boală, ori năcaz în casele voastre, ori să alunge vre-un duh rău? Astăzi au cam disparut babele și vrăjitoarele de mai de mult, însă ierburile au rămas cu puterea lor vindecătoare, din cari iscusința ome-nească face fel de fel de leacuri.

Suntem o țară binecuvântată de Dumnezeu, mândră, și bogată, avem tot ce ne trebuie, numai trebuie să știm să ne folosim de bogățiile cu cari a înzestrat o Dumnezeu. Cu toate acestea cu câtă ușurătate trecem și călcăm în picioare bogățiile fără de sfârșit ale moșiei, care acum întreagă este a noastră. Una dintre aceste bogății, sunt plantele de leac, cari cresc pe toate cărările (potecile), pe lângă garduri, prin grădini, pe marginea drumurilor și prin păduri, pe cari noi nu le băgăm în seamă și le lăsăm să putrezească și, când suntem bolnavi, le plătim cu bani scumpi.

Avere națională de milioane se prăpădește astfel tot anul, fără să i se ia folosul. Până acum numai străinii și mai ales jidanii (ovreii) au adunat aceste plante dela țaranii noștri pe preț de nimica, ca apoi ei să câștige averi tocmai pentru că țaranul nostru n'a știut ce preț au ele. În alte țări adună țaranii toate plantele de leac și își câștigă pâinea de toate zilele. Așa de pildă Ungaria, așa mică cum a rămas ea după războiu, a exportat în anul 1921 (a scos din țară) plante de leac în

preț de peste 40 de milioane de coroane, după ce și-au acoperit toate trebuințele din țară. Oare să fim noi oameni mai slabi ca ei și să nu putem face acelaș lucru? Atragem luarea aminte a preoților și învățătorilor noștri mai ales ca să atragă luarea aminte a țăranilor, a copiii'or de școală, orfanilor de războiu și neputincioșilor de pe sate, ca sub supravegherea lor să adune aceste plante, să le usuce după povețele noastre și să le vândă direct la droguerii și farmaci (șpițerii), fie la alte societăți cari se ocupă cu adunarea lor. Astfel de droguerii sunt:

1. Ch'm'co-Farmaceutica, s. a. Brașov.
2. Gea Krayer, Timișoara.
3. Rozsa, droguerie, Cluj.
4. Farkas & Comp. Oradea-mare.
5. Krafft și Herberth, Brașov.

Cine vrea să strângă cantități mai mari, să scrie la una din societățile acestea și să trimită mustă și să facă invoială (contract) în scris, cu ce preț cumpără plantele străne.

Ar fi bine ca mai muți să se întovărășească la strângerea și uscarea lor, sub conducerea învățătorului, a preotului ori alt știutor de ca te, căci așa mai ușor se pot strânge și usca și se poate căpăta preț mai b n. În satele unde sunt cooperative sau tovărășii, acestea ar putea lua în mână și această strângere, care nu reclamă muncă grea nici capital, ci numai puțină voință și străduință.

Insemnătatea plantelor de leac nu se poate tăgădi; ele dacă ar fi străne și uscate cu chibzuială, ar putea aduce bunăstarea ținuturilor și pe unde sunt locuri, cari azi zac nefolosite. Știm cu toții că cele mai multe leacuri se fac din aceste plante și că ele sunt scumpe, însă în punga țaranului nu intră aproape nici un b n de pe plantele de leac. La tot pasul dăm de flori de soc, de teiu, de muștel, apoi de ismă creastă, mășalarită, mătrăgună și alte multe, dar numai ici-colo dacă adună cineva pentru trebuințele casei, însă nimeni nu le strânge pentru ca să-și facă un câștig, cu toate că abia este un ținut mai binecuvântat cu plante de leac ca plaiurile noastre.

Florile de soc (latinește: flores sambuci, nemțește: Holunder, ung.: bodzavirág), sunt foarte cunoscute, cresc pe lângă garduri, prin măracinișuri, au culoare albă-aurie și înflorește la sfârșitul lui Maiu și începutul lui Iunie. Îndată ce florile sunt dezvoltate și nu prea îmbătrânite le adunăm pe timp uscat, lăsându-le cotoarele scurte. Le uscăm la umbră pe o rogojină, în straturi subțiri și cu grije, ca să și păstreze fața căci dacă se înegresc își perd prețul. De aceea e bine să le întorcem des, ca să se usuce repede și să și păstreze culoarea. Pe timp ploios se pot usca și în uscătoare de poame. Pentru ca să se uște mai repede le putem înșira pe o sfoară în pod, sau alt loc umbros unde umblă aerul.

Florile sunt foarte căutate și 1 Kgr. floare uscată se vinde cu 25—30 Lei.

Ca leac de casă se întrebuințează des ca ceai, care liniștește nervii, curăță sângele și stomacul și îndepărtează asudatul.

V.

Faceți cooperative (tovărășii, bănci) satești.

Acum de vre-o câțiva ani încoaci avem năcazuri și greutăți mai multe și mai mari ca oricând. Unii zic că vremea ni le-a adus, alții că «guvernele». Dar să ne gândim și să ne dăm seama că și noi suntem de vină că le avem pe toate: nu ne știm ajuta. Dacă fiecare comună ar avea o cooperativă, de bună seamă n'am avea toate năcazurile și toate greutățile de azi.

Cum se face o cooperativă? Se face așa că se strâng laolaltă câțiva oameni de înțelegere din un sat (bine ar fi dacă s'ar strânge toți) și hotărâsc să o facă. Sunt cărți

și statute anumit scrise cari arată mai deaproape cum trebuie să se facă (preoții și învățătorii le cunosc). Această tovarășie se pune apoi în legătură cu altele din satele vecine și toate la oaltă își fac o «federală», adică un fel de mamă îngrijitoare și conducătoare peste ele.

Aceste cooperative sunt de cel mai mare folos oamenilor. Ele sunt și un fel de bănci mai mici în cari oamenii din sat își pot pune oricând pe camătă banii cei în incuiați prin lăzi, iar cei lipsiți pot scoate împrumut țără să mai facă călătorii cu zilele pe la oraș. Dar un alt folos mai mare al cooperativelor este acela că prin ele oamenii își pot face toate vânzările și cumpărările lor. Și se știe doar că năcazul cel mai mare este tocmai acesta că de multe ori nu putem vinde la preț ce avem, iar la cumpărat ne prea ustură marfa. Asta vine de acolo că între noi și între cei cari cumpără sau vând este ceata flămândă a speculanților prin mâna cărora trec toate vânzările și cumpărările noastre cu mare «câștig» pentru ei. Folosul cooperativelor este tocmai acesta că ele sparg ceata speculanților și vând ele negoțul membrilor sau le cumpără cele de lipsă.

Câte lucruri bune s'ar putea face dacă am avea tovarășii! Spre pildă. Iată câte năcazuri avem cu prețul vitelor. De ce? Pentru că vitele noastre le cumpără negustorii când vreau și cum vreau și le trec granița cu câștiguri de milioane. Dacă am avea cooperative multe și tari n'ar fi așa pentru că ne am putea apăra mai bine munca și avutul nostru. Am avea noi legături cu firmele din țările cari cumpără vite și prețul vitelor noi l-am stăviri și astfel cu sute de milioane ar rămânea mai mult în punga economilor noștri.

Tot așa stăm și cu cerealele (bucatele) cari se vând. Le cumpără jidanii, șullerii, speculanții și le trec peste hotară cu câștiguri de milioane. Și noi le-am putea vinde mai la preț, ca și ei, dacă am fi strânși în tovarășii. — Tot așa vom păți și cu pădurile. Le vor cumpăra și tăia străinii iar Românii noștri vor lucra cu ziua, cu firezul, cu toporul și cu plata ce se vor îndura să le-o dea alții. Dacă am avea tovarășii, ar cumpăra ele pădurile și câștigul întreg ar rămânea celor cari muncesc pentru ei.

D'apoi la cumpărături cât de mult ne-ar putea ajuta tovarășii! Gândiți-vă D-Voastră: dela Viena, dela Galați sau dela București prin câte mâni și prăvălii trec hainele, încălțămintele, uneltele și celelalte lipsuri ale noastre? Și gândiți-vă că toate aceste «vâmi ale văzduhului», le plătim noi suspinând. Dacă am avea tovarășii n'ar fi așa pentru că am cumpăra oblu dela fabrică, dela vapor sau dela firmele cele mari.

Iată câteva din marile și multele foloase ce ni le-ar putea aduce tovarășii. Țările cele înaintate le au de mult și au făcut minuni cu ajutorul lor. Noi aproape nu le avem și aceasta este una din pricinile că suntem «săraci în țară bogată». Și mai ales aceasta e pricina că țărănimea noastră nu știe și nu-și poate apăra interesele și munca decât cu gura și cu jalba. Tovarășii dau oamenilor puterea să se apere ei din puterile lor. «Prin noi înșine» este parola tovarășiiilor și când țărănimea noastră va înțelege să se strângă sub acest steag atunci își va croi o soarte mai bună.

În celalalt număr vom spune despre încercările ce s'au făcut aici în Ardeal cu facerea de tovarășii. *T. Povață.*

Prețul vitelor

iarăș a scăzut — cari sunt pricinile?

Odată cu sosirea primăverii se urcase și prețul vitelor. Era un mare noroc și ajutor pentru oamenii noștri această urcare după ce de multă vreme tot cu pagubă le-a mers economia.

Dar abia s'a pornit această urcare îndreptățită și cu dor așteptată și iată acum iarăș a dat înapoi. Prețul vitelor iarăș a scăzut, ba ce e mai mult am ajuns iarăș acolo de unde abia am putut scăpa: nu ne putem vinde vitele. Pricina este aceea că guvernul a pus iarăș mari greutăți exportului de vite, adică trecerii lor în alte țări. Și anume guvernul a pus condiția că numai așa îngăduie trecerea vitelor peste graniță dacă jumătate din vitele cumpărate pentru trecere se vând aici în țară cu *preț maximal*. Cu asta adică guvernul a vrut să mulțumiască și pe cei dela orașe ca să aibă carne mai efțină. Dar socoata asta s'a spart iarăș în capul economilor.

Negustorii nu vreau să mai cumpere vite cu astfel de condiție grea și așa târgul de vite iarăș stă pe loc.

Hotărârea guvernului nu e din cele mai bune. Trebuia să lase pe o vreme mai lungă slobod exportul de vite căci doar cei mai mulți economi nici n'au putut vinde în primăvară pentru că boii le trebuia la arat, iar acum pe când să i vândă n'are cine să-i cumpere.

Greșește apoi guvernul când sare mereu cu «prețul maximal» pe pâne și carne — cari sunt aproape singurul izvor de venit al țaranului — în vreme ce toate lipsurile și cumpărăturile economului se urcă mereu cu prețul în văzduh.

În felul acesta guvernul nu încurajează pe țărani să-și sporească vitele și să scoată tot mai multă pâne din pământ. Altă cale trebuie să aieagă guvernul și despre aceasta vom spune în celalalt număr.

Unde ungurii nu vreau

să învețe românește.

În zilele trecute domnul ministru al dreptății Tr. Florescu a făcut controlă la tribunalul din Timișoara, și a rămas uimit, când a auzit, că acolo se face judecata și acum tot în limba ungurească. Muștrându-i aspru pe slujbași, a dat ordin ca de aci încolo să vorbiască românește; a ascultat apoi o judecată făcută în limba noastră, și a plecat.

A ieșit până în stradă și s'a întors să vadă dacă-i ascultă porunca. Dar cei din lăuntru crezându-se scăpați începuseră iarăș ungurește. Ministrul a rămas scârbit de felul acesta de purtare și dat poruncă aspră, ca de aci înainte să nu se mai poată face pâri și judecăți decât în limba noastră, care este limba cea oficială a țării întregi.

Porunca aceasta însă nu le-a plăcut ungurilor din Timișoara și au trimis o deputație la ministru să-și schimbe porunca, dar li s'a răspuns, că așa ceva nu se mai poate. Și drept a avut, doar nu sunt în țara lui Arpad.

Căutându-se să se afle de unde pornește această dușmănie și ură față de limba noastră și față de țara noastră s'a găsit, că episcopul papistaș din Timișoara cu numele Glattfelder i-a pus la cale pe dedesupt, și că el bagă această ură și în sufletul preoților, și al celor ce se vor face preoți papistași în partea locului. Aceste mărturisiri le-a făcut chiar un preot de al său cu numele Valentin Anton în «Foia Banatului» scrisă nemțește, mai spuind și aceia, că episcopul numit lucră la porunca și după planul dela Budapesta, și la îndemnuri păpistașești venite de mai departe.

Acesta-i «vlădica» păpistaș, care umblă prin București cu recurs să nu i se împartă moșiile cele întinse!

Gospodărie.

Matcele de rezervă.

(Fine).

Unii dau matcele închise 2—3 zile, pentru că în acest interval albinele să se obicinuiască cu ele. Nu trebuie însă să se scape din vedere, ca să se deie odată cu matca și câteva albine, cari să îngrijească și nutrească. Sunt cutii anume întocmite pentru aceasta. Putem și noi să ne facem din o bucată de carton rotundă, în jurul căreia tragem ace cu gămălie la așa depărtare ca să nu poată trece prin ele o albină. Această cutie o implantăm cu vârfurile acelor într'un fagure în stup. După 2—3 zile, când observăm că albinele s'au împrietinit cu matca nouă o eliberăm.

Totdeauna înainte de a da matca tânără, stupii respectivi, să-i lăsăm 48 de ore fără matcă, spre a-și simți orfanitatea, dar nu mai mult, ca să se prea obicinuiască cu creșterea de matcă.

Un alt procedeu foarte simplu de a da matcă e că așezăm ramele din stupul de rezervă în despărțământul de miere al stupului fără matcă. Între acest despărțământ și cel de ciocit punem pânză de drot, prin care albinele nu pot trece. După 2—3 zile matca a primit mirosul stupului și o trecem jos.

Dacă n'avem pânză de aceasta, lăsăm în despărțitoare o mică spărtură, prin care să nu poată trece decât câte o singură albină. După 2—3 zile trecem ramele jos.

Dacă vrem să iernăm stupii de rezervă, li așezăm peste iarnă în despărțământul de miere al stupilor mari, și vor ierna foarte bine, primind căldură de jos. Primăvara apoi îi ducem iar la locul lor.

Pr. Al. Popa.

Ce poate stăruința și străduința.

A spus cineva, că cea mai mare putere pe lumea aceasta e stăruința și străduința, și mare adevăr a spus. Ne-o dovedește un om sărac, care azi are nu știu câte milioane de dolari. Îl cheamă Edison și trăiește și azi; e de 70 de ani. A învățat carte cu greu, din pricina sărăciei, și de tânăr încă a trebuit să între la poșta ca telegrafist, ca să aibă cu ce trăi. Dar slujba asta nu-l putea opăci să nu lucre când ieșea dela oficiu, și lucra până noaptea târziu; nu dormia decât două ceasuri, și atâta doarme și azi, — încolo cele 22 de ceasuri (dela un somn până la celălalt) muncește în lucrătoria lui de fierărie, făcând planuri și iscodind fel de fel de mașini. În chipul acesta a ajuns să iscodească din capul lui aproape 900 de mașini. Între ele, e mașina care vorbește (gramafonul) apoi cinematograful, adică mașina, care-ți arată pe pânză pe om, fugind și mișcând de gândești, că-i aievea, nu numai chipul lui; el a iscodit, adică a inventat și para (lampa) electrică și câte altele. Pentru aceste iscodiri, la cari a ajuns după multă bătaie de cap și cu multă muncă cum vedeți, a primit în schimb sume frumoase de bani, așa bunăoară numai pentru că a inventat *para electrică*, cu care a făcut atâta bine lumii întregi, a primit de odată două milioane de dolari.

Și vedeți, sunt atâția inși cari dorm până-i arde soarele la burtă, și-apoi când se scoală zbiară cât îi ia gura, că «domnii nu lucră!» Sunt ei și trântori destui pe lume, nu-i vorbă, dar aceia numai ei se cred *domni*, că nu sunt! «Cine vrea să fie mai mare trebuie să lucreze (să slujească) pentru toți», a zis Mânt. Isus Hristos —

numai acela e *domn*, chiar și dacă ar purta cioareci și s'ar încălța cu opinci.

Orice ai vrea să fi, nu poți ajunge de nu te vei strădui și de nu vei stăruii în această strădanie bună.

Incercați, și vedeți că e cu adevăr!

Știrile săptămânei.

Căsătoria regelui Alexandru al Sârbiei cu principesa noastră Marioara, ce era să se țină acum la 1 Iunie, s'a amânat până la 8 Iunie. Pentru ospăț se fac mari pregătiri.

Un disc se va purta în toate bisericile noastre pentru ajutorarea nenorociților dela Lupeni. Așa au hotărât căpeteniile bisericii noastre de aici din Sibiu și acest disc se va purta în Dumineca primă după Rusalii. Am scris și noi la gazetă despre grozava nenorocire dela Lupeni pe urma căreia au rămas 95 de copii orfani, 63 văduve și 7 părinți bătrâni, neajutorați. Iată acum li se dă prilej tuturor creștinilor să-și facă datoria față de sârmanii rămași în urma celor cari se coborau zilnic în întunerecul pământului să scoată de acolo cărbunele de lipsă pentru țaria și întărirea țării noastre. Dar pe lângă aceasta e și porunca evangheliei lui Hristos să ajutăm pe cei năpustiți, să ascultăm plângerea celor 95 copilași orfani cari strigă cu Ieremia: «sărmani am ajuns fără de tată, mamele noastre văduve». Tot creștinul e dator să-și pună pe disc ajutorul său și jerfa sa.

Salutul drapelului. Este o frumoasă datorie a fiecărui cetățean, ca la serbări, defilări sau alte prilejuri să-și ia pălăria din cap și să dea cinstea cuvenită mândrului drapel (steag) al țării — sub cutele căruia au murit atâția eroi pentru întregirea țării și făurirea României mari.

Să căutăm ca întâi noi Românii să dăm pildă bună ca văzând cei de altă limbă și lege să ne urmeze.

Valuta (prețul) banilor. La Bursa din București un Franc francez se poate cumpăra cu 13 lei 50 bani, Lira italiană cu 7—7.50 lei, Marca nemților cu 52—53 bani, Dolarul cu 144—145 lei, Leva bulgarilor cu 1 leu 10 bani, Coroana austriacă cu 1—2 bani, Coroana cehoslovacă cu 2 lei 78—2.82 bani, Coroana ungară cu 2 bani și jumătate, Dinarul sârbesc cu 2 lei.

Cât aur avem în tezaurul dela Moscova? Când s'a refugiat România din calea Nemților și-a luat tot aurul ce-l avea și la dat în câștig Rușilor cu cari avea «alianță». Rușii l-au pus în pivnița statului dela Moscova și după aceea a venit poporul bolșevismului și așa aurul nostru a rămas acolo. Valoarea întregului tezaur face 315 milioane de lei în aur. Se spune cu siguranță că acum în pivnița dela Moscova nu mai avem nimic. Au risipit tot bolșevicii. Numai bijuteriile (scumpeturile de aur) ale familiei Regale se zice că ar mai fi rămas. Bolșevicii vor trebui să dea seamă!

Bolșevicii vreau să omoare pe capul bisericii din Rusia și pe alții, o mulțime de episcopi și preoți pentru că au protestat jefuirea bisericilor de odorele sfinte. Pentru această «îndrăzneală» bolșevicii au aruncat la temniță și la judecată — poate pe moarte — pe capul bisericii ortodoxe din Rusia, patriarhul Tikhon și pe alți mulți episcopi și preoți.

La astă barbarie, capul bisericii din Anglia, învățatul episcop Canterbury, s'a ridicat cu protest și a înaintat rugare și chemare cătră toate bisericile creștine și cătră toate guvernele țărilor din Europa să intervină pentru scăparea celor aruncați în temniță de «legea» bolșevicilor.

Și la toate acestea papa dela Roma, «locșitorul lui Hristos pe pământ», nu zice nici cărl...

Un rege cuminte și milostiv. Regele Alexandru al Serbiei, înțelegând că din prilejul căsătoriei sale cu Principesa noastră Marioara, i se pregătesc daruri scumpe de nuntă a chemat la sine comisia însărcinată cu strângerea darurilor și i-a spus că nu primește bucuros daruri și aurituri scumpe cari costă milioane, ci este dorința lui ca aceste milioane să se folosească pentru școale, pentru luminarea poporului și ajutorarea săracilor, orfanilor și bolnavilor.

Ungurii stau să crepe de ciudă că ne văd pe noi «Valahii» și «opincarii» strânși în o singură casă și o singură țară și de aceea cearcă în toate chipurile să ne poată sparge casa și țara cea nouă. Acum s'au apucat și au scos la Viena o foaie cu numele «Ardealul» pe care o trimit la noi, acum mai în urmă sub numele de «Vitorul». E plină de minciuni și batjocuri și de departe să vede gândul diavolesc cel are: să ne spargă țara ca să poată pune ei iarăși mâna pe noi.

Dacă ar ajunge la mâna cuiva această gazetă să o arunce numai decât la foc și nu cumva să învie ceva în ea căci e plină de otravă.

Cât trebuie să plătească Germania Franței în anul acesta? Se știe că Nemții au făcut în vremea războiului mari pagube pe pământul Franței și de aceea sfatul de pace care s'a ținut după războiu la Paris a hotărât ca Germania să plătească mari despăgubiri de război Francezilor. Pentru plată s'au pus rate după ani și luni. În anul acesta Germania va trebui să plătească următoarele rate de bani, tot în aur: în Aprilie a plătit 18 milioane, acum la 31 Maiu trebuie să plătească 50 milioane, în Iunie 50 milioane, tot așa câte 50 milioane aur și în lunile Iulie, August, Septemvrie, Octomvrie, Noemvrie și Decemvrie.

De altcum Francezii își duc acasă aurul lor căci la anul 1870 când i-a bătut Bismark au trebuit să strângă cerceii, inelele și ceasurile de aur din țară să plătească pe Nemți cari au scos atunci cu trenul aurul din țara lor. Acum îl duc înapoi — de sine înțeles cu dobândă și camete de întârziere.

Despre minunata mașină de arat «Fordson» din America, de care am scris și noi în numărul 19 — ne întrebă unii cetățeni că de unde s'ar putea cumpăra sau face întrebarea despre prețul ei. Acei cari doresc să știe aceste lucruri să facă întrebare la *Academia de agricultură în Cluj* de unde vor primi lămuririle de lipsă.

S'au schimbat și boalele. Un doftor învățat scrie și arată într'o gazetă că s'au schimbat și beteșugurile oamenilor. Altfel de boale erau acum două, trei sute de ani și multe din boalele de atunci astăzi foarte rar se mai ivesc și dimpotrivă multe din boalele de azi nu erau așa dese, sau erau aproape necunoscute pe atunci. Trăim cu adevărat vremuri schimbate, oameni schimbați și beteșuguri schimbate!

Spirit (alcool, adică vinars) din aschii de lemn au cercat să facă țările din nordul Europei unde cerealele și cartofii abia ajung pentru mâncare, nu și pentru făcut de beutură. Încercările se spune că au eșit destul de bine. O toană de aschii de lemn uscat poate da 78 până la 80 litri de spirit. În Germania și Șvedia sunt fabrici cari fac «spirit de lemn». De beut se zice că nu-i bun pentru că are un miros cam urât. Se folosește ca leac la anumite boale precum și la lipsurile industriei.

Unii spun că și la noi s'ar putea fabrica după ce avem destule lemne și păduri. Noi însă zicem să-l facă mai departe Nemții și Șvezii pentru că mulți Românași de ai noștri s'ar deda cu mirosul cel «greu» al spiritului de lemn și cu vremea ar începe să-l înghită. Câți «betegi» am avea atunci cari ar alerga cu săcurea în pădure după «leac»! Câți ar începe a «frige» rachiu de lemn și câți și-ar bea în câteva zile toate lemnele și gardurile de pe lângă casă! Am avea mai multă pagubă decât dobândă.

Cât este de departe soarele? Învățații cari se ocupă cu astronomia au calculat că dela noi până la soare este o cale de 150 milioane kilometri. Ca să ne putem face o închipuire cât e de lungă această depărtare un învățat zice că dacă un copil ar avea o mână atât de lungă cât să «jungă» cu degetele și să le bage în focul soarelui — apoi acest copil ar crește, ar îmbătrâni și muri fără să simtă că îl arde la degete ceva. Numai dacă acest copil ar trăi 120 de ani atunci ar ajunge să simțască arsură. Adecă atât de departe e soarele că și iuțea durerii, care merge ca fulgerul și pe care noi o simțim la moment când ne arde ceva, încă ar trebui să călătorească 120 de ani prin o mână de om până ar ajunge la creierul omului.

„Tot un drac“. În biserica catedrală din Moscova mai săptămânile trecute au intrat noaptea tâlharii și au jefuit-o de odorele și uneltele cele scumpe și sfinte. Dimineața poporul credincios a rămas foarte rece și nepăsător la vestea asta din pricina că pe ziua următoare bolșevicii rânduiseră «recvirarea» uneltelor de metal de prin biserici și oamenii șoptiau că-i «tot un drac», adecă tot de un fel tâlharul care furase noaptea ca și bolșevicul care se pregătia să «recvireze», adecă să fure, ziua.

Un om care n'a dormit 54 de ani. La Pittsburg a murit un om de 82 de ani anume William Warner, despre care gazeta «Chicago Tribune» spune, că în ultimii 54 de ani n'a dormit. El își petrecea nopțile pe un fotoliu (divan) dar aștia numai ușor, așa că rămânea ca și treaz și vedea și auzia totul din jurul său. Se zice că s'a bucurat de o bună sănătate până la moarte.

Pelerinaj (eșire) la Avrig, la mormântul lui Gheorghe Lazăr, fac profesorii și elevii liceului de stat din Sibiu acum Sâmbătă la sf. Constantin și Elena. Se va face parastas și producție școlară. Tren special pleacă din Sibiu la 8 oare a. m. și se reîntoarce la 6 oare. Sunt invitați a lua parte și alții, cât mai mulți.

Un congres al tuturor comercianților și industriașilor din România-Mare se va ținea aici în Sibiu la 3—4 și 5 Iunie stil nou (la Rusalii). Vor participa mii de persoane și vor discuta interesele și îmbunătățirea comerțului și industriei naționale. Cei din Ardeal vor trebui să fie aici pe 3 Iunie ca să poată primi pe cei cari vin din departări. Se vor lua măsuri de încetare și pe tren se dă o reducere de 75%.

Sunt rugați a lua parte cât mai mulți dni comercianți și industriași. Lămuriri mai de aproape dă dl Aurel Popescu, comerciant Sibiu, strada Principele Carol 13.

Dar creștinesc. Credincioșii bis. ort. rom. din Dăișoara jud. T.-mare Spiridon și Ana Nica aflători în America au binevoit a dăru, întru preamărirea lui Dumnezeu biserica din Dăișoara toate sf. recvizite pentru sf. proscomidă în valoare de 2000 lei pentru care dar subsemnații preoți împreună cu obștea creștină din loc, aducem donatorilor cele mai călduroase mulțumiri.

Dăișoara, la 10 Maiu 1922.

Preoții: Ioan și Aurel.

Nr. 4148 Epitr.

1—2

Concurs.

Consistorul arhidiecezan ortodox-român are lipsă de 470 (patru sute șapte zeci) stânjini lemne de foc (blâni groase de fag) de prima calitate.

Ceice doresc a lifera această cantitate de lemne sau numai o parte din ea să-și înainteze ofertele lor subsemnatului Consistor în Sibiu strada Mitropoliei 32 până la 15 Iunie st. n. a. c.

Lemnele sunt a se preda în Sibiu așezate în stânjini la locurile ce se vor designa, — cel mult până la 15 August st. n. a. c.

Sibiu, 13 Maiu 1922.

Consistorul arhidiecezan.